

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-381/18-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Ane Berlengi Fellner, predsjednice vijeća, Arme Vagner Popović i Mirjane Čačić, članica vijeća, te više sudske savjetnice Ljerke Morović Pavić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d., Roberta Frangeša Mihanovića 9 i 10, Zagreb, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Roberta Frangeša Mihanovića 9 i 10, Zagreb, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grada Virovitice, Trg kralja Tomislava 6/II, Virovitica, u predmetu radi naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 28. svibnja 2020.

p r e s u d i o j e

I. Tužbeni zahtjev se usvaja i poništava se rješenje Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-07/18-01/36, urbroj: 376-10-18-4 od 27. srpnja 2018.

II. Ova presuda objavit će se u Narodnim novinama.

Obrazloženje

Rješenjem tuženika pod točkom I. utvrđuje se da je rješenje HAKOM-a klasa: UP/I-344-03/16-11/335, urbroj: 376-10-18-18 od 21. svibnja 2018. izvršno 2. lipnja 2018. te da tužitelj nije postupio po točki 7. tog rješenja jer nije u cijelosti platio Gradu Virovitici utvrđenu dvogodišnju naknadu za pravo puta za razdoblje 17. svibnja 2017. do 17. svibnja 2019. u iznosu od 1.362.062,48 kn već je platio iznos od 1.207.387,17 kn, a tužitelju je naloženo da u roku 3 dana od dana primitka tog rješenja uplati preostali iznos godišnje naknade za pravo puta u iznosu od 156.675,31 kn i naloženo je tužitelju da o uplati dostavi tuženiku i Gradu Virovitici dokaz o izvršenoj uplati.

Protiv ovog rješenja tužitelj je pokrenuo upravni spor iz svih zakonom propisanih razloga. Navodi da su odnosi između tužitelja i Grada Virovitice bili uređeni Ugovorom o osnivanju prava služnosti na javnim površinama broj: T45-160/09 te je naknadu za 2017. godinu platio prema računu koji je Grad Virovitica ispostavio o čemu dostavlja potvrde. Ističe da je Grad Virovitica unatoč postojanju ugovora 14. studenog 2016. tuženiku podnio zahtjev za pokretanje postupka utvrđivanja naknade za pravo puta koji postupak je tuženik proveo i donio rješenje 17. svibnja 2017. kojim je utvrdio visinu naknade za pravo puta na nekretninama Grada Virovitice u iznosu od 712.131,55 kn godišnje. Navodi da je ovo rješenje tuženika poništeno presudom Visokog upravnog suda Republike Hrvatske broj: UsII-130/17 od 6. rujna 2017. i da je tuženik u izvršenju te presude donio rješenje dana 21. svibnja 2018. kojim je utvrdio naknadu za pravo puta počevši od 17. svibnja 2017., a 12. srpnja 2018. zaprimio je dopis inspektora tuženika kojim ga obavještava o pokretanju ovog postupka

nakon čega je doneseno osporeno rješenje. Smatra da je u cijelosti ispunio obveze prema Gradu Virovitici koje se odnose na obvezu podmirenja dvogodišnjeg iznosa naknade za pravo puta za razdoblje od 17. svibnja 2017. do 17. svibnja 2019. u ukupnom iznosu od 1.362.062,48 kn budući da je iznos od 154.675,31 kn zatvoren prijebom s osnove plaćane naknade za pravo puta za 2017. godinu temeljem računa Grada Virovitice koji je ispostavljen sukladno sklopljenom ugovoru. Smatra da tuženik neosnovano ne priznaje prijebom kao zakonom dopušten način prestanka tužiteljeve obveze podmirenja gradu naknade za pravo puta budući da je prijebom jedan od zakonom predviđenih slučajeva prestanka obveze obračunavanjem istovrsnih tražbina. Smatra da nakon provedenog postupka u kojem je utvrđeno da je tužitelj obvezu prema Gradu Virovitici ispunio plaćanjem iznosa od 1.207.387,17 kn i izjave o prijebom za iznos od 154.675,31 kn temeljem preplaćenog iznosa naknade za služnost iz ugovora o služnosti, tuženik nije imao osnove za donošenje osporenog rješenja. Smatra da nije u nadležnosti tuženika da ocjenjuje ispunjene zakonskih pretpostavki za prijebom i ističe da je došlo do preklapanja razdoblja na koje se odnosi obveza plaćanja naknade za pravo puta i razdoblja za koje je već unaprijed bila uplaćena ugovorena naknada.

Predlaže da Sud tužbeni zahtjev uvaži i poništi rješenje tuženika.

Sukladno odredbi članka 32. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.) tužba je dostavljena na odgovor tuženiku i zainteresiranoj osobi Gradu Virovitici.

Tuženik je dostavio odgovor na tužbu kojim detaljno obrazlaže tužbene razloge, način donošenja rješenja o utvrđivanju naknade za pravo puta, pravnu prirodu tog rješenja, ugovor sklopljen između tužitelja i zainteresirane osobe te navodi da se nije upustio u utvrđivanje osnovanosti tužiteljeva potraživanja prema zainteresiranoj osobi po predmetnom ugovoru jer je zaključio da dokazi za postojanje potraživanja tužitelja ne postoje. Predlaže da Sud tužbeni zahtjev odbije.

Zainteresirana osoba također je dostavila odgovor na tužbu kojim ističe da tužitelj nije uredno izvršavao obveze iz ugovora budući da nije izradio geodetski elaborat izmjere i identificirao čestice na kojima se nalaze vodovi zbog čega osporava da bi tužitelj imao bilo kakva novčana potraživanja prema Gradu Virovitici. Predlaže da Sud tužbeni zahtjev odbije.

Sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima odgovori na tužbu dostavljeni su tužitelju.

Tužbeni zahtjev je osnovan.

U predmetu utvrđivanja naknade koju je tužitelj dužan zainteresiranoj osobi platiti za pravo puta tuženik je donio rješenje 21. svibnja 2018. kojim je utvrdio obvezu tužitelja prema zainteresiranoj osobi počevši od 17. svibnja 2017. uz obrazloženjem prema kojem nakon tog datuma stranke nisu ispostavljale račune niti je plaćena naknada temeljem ranije sklopljenog ugovora o osnivanju prava služnosti koji je raskinut nespornim izjavama zainteresirane osobe, a novi ugovor stranke nisu sklapale. Presudom ovog Suda broj: UsII-244/18 od 18. rujna 2019. odbijen je tužbeni zahtjev kojim je tužitelj tražio poništenje ovog rješenja tuženika i sud je u cijelosti prihvatio navedeno obrazloženje tuženika, a time i određeno vrijeme početka obveze tužitelja prema zainteresiranoj osobi u pogledu iznosa naknade za pravo puta koje je određeno počevši od 17. svibnja 2017. kao nesporno utvrđenog dana raskida ugovora sklopljenog između tužitelja i zainteresirane osobe.

Time je dan početka obveze tužitelja prema zainteresiranoj osobi u pogledu naknade za pravo puta u iznosima određenim rješenjem tuženika pravomoćno utvrđen. Također nije sporno da prema rješenju tuženika obveza tužitelja za naknadu za pravo puta za razdoblje od 17. svibnja 2017. do 17. svibnja 2019. iznosi 1.362.062,48 kn.

Nadalje nije sporno da su zainteresirane osoba i tužitelj sklopili ugovor o osnivanju prava služnosti na javnim površinama, koji se smatra raskinutim od 17. svibnja 2017. godine, a kojim je tužitelj preuzeo obvezu plaćanja godišnje naknade za pravo služnosti na javnoj površini u iznosu od 248.013,86 kn. Temeljem ovog ugovora Grad Virovitica ispostavio je tužitelju račun broj: 17/60-1 dana 3. veljače 2017. u ugovorenom iznosu, kao obračun za 2017. godinu uz naznaku dospijeca plaćanja 5. ožujka 2017. Također spisu predmeta prilježi potvrda o izvršenom plaćanju tužitelja zainteresiranoj osobi za pravo služnosti za 2017. godinu u ugovorenom iznosu.

Kao što je naprijed navedeno predmetni ugovor između tužitelja i zainteresirane osobe raskinut je 17. svibnja 2017. Podaci spisa predmeta također ukazuju neprijepornim da je tužitelj ugovoreno pravo služnosti platio za cijelu godinu, a ne samo za razdoblje od 1. siječnja do 17. svibnja 2017. Iz navedenog je razvidno da je temeljem ispostavljenog računa i tada važećeg ugovora o pravu služnosti tužitelj zainteresiranoj osobi platio naknadu koja obuhvaća i razdoblje od 17. svibnja 2017. do 31. prosinca 2017. odnosno razdoblje u kojem ugovor o pravu služnosti više nije bio na snazi već je obveza tužitelja bila određena naprijed navedenim rješenjem tuženika.

Kako je tužitelj ugovorenu obvezu podmirio temeljem ispostavljenog računa zainteresirane osobe za cijelu 2017. godinu, i to u vrijeme kada je ugovor sklopljen među strankama bio na snazi, to je pravilno tužitelj istaknuo prigovor prijeboja u visini iznosa koji je platio temeljem sklopljenog ugovora, a koji se odnosi na razdoblje od 17. svibnja 2017. do 31. prosinca 2017.

Naime, iz naprijed navedenog ispostavljenog računa i priložene potvrde o izvršenoj isplati neprijeporno proizlazi zaključak da je tužitelj zainteresiranoj osobi dio naknade za pravo puta podmirio sukladno ranije sklopljenom ugovoru, zbog čega nije bilo osnove da tuženik donosi osporeno rješenje.

Pri tome valja napomenuti, da zainteresirana osoba, ukoliko ne prihvaća izjavu o prijeboju ili smatra da tužitelj nije izvršavao ranije sklopljeni ugovor, zaštitu svojih prava može ostvariti pred sudom redovne nadležnosti.

Iz navedenih razloga na temelju odredbe članka 58. Zakona o upravnim sporovima odlučeno je kao pod točkom I. izreke dok se odluka pod točkom II. temelji na odredbi članka 14. stavka 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“ 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17.).

U Zagrebu 28. svibnja 2020.

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno:	26.6.2020. 8:51:03		
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.		
034-07/18-01/107	376-08		
Urudžbeni broj:	Pril.	Vrij.	
437-20-3	Spis	0	

Predsjednica vijeća
Ana Berlengi Fellner, v.r.

Za točnost otpравka – ovlaštení službenik

Tanja Nemčić